

Παπαδ.-Κεραμ., Κατάχ. μινδ. ζωγραφείου

6.49-51.

①

Δαπόντες

Κωνσταντίνος

ὑπὸ Παπαδοπούλου-Κεραμέως περιγράφεται ὑπ' ἀριθ. 40 μινδίζ τοῦ
 ζωγραφείου (αὐτόγραφος Κωνσταντίνου Δαπόντες, 18 αλ.) ἐπιγραφόμε-
 νος «ΚΗΠΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝ. Τον ἐστὶ Βιβλίον, περιέχον τὴν περίοδον τοῦ ἐμίου ζήλου
 τοῦ ἡνωτοῦ σκαυτοῦ, τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ, καὶ βασιλικῇ μοτῇ τοῦ ἐπιοποτάμου, τῇ οὐδὲ
 ἐν τῇ ἀγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἀθῖνος, καὶ ἀλλὰ διάφορα. ἔκτεθέντα παρὰ Κωνσταντίνου
Δαπόντες, τοῦ μεσομαθόντος Καίσαρος, ἐν ὠφέλειαν, καὶ εὐφροσύνην τῇ ἀναγιγνωσκού-
 σαι. Προσφωτῶντα δὲ αὐτὸν ἐν ἀμφοτέρω κυρίῳ Ἀλεξάνδρῳ, νιῷ τοῦ εὐσεβέστατου
 αὐθέντου Μοχδοβίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου βοεβόδα, νιῷ τοῦ Αὐθέντου Νιμοχάου
 βοεβόδα τοῦ Μαυρομορδάτου».

Κατὰ Παπαδόπουλον-Κεραμέα, τὸ πόντημα τοῦτο ἐν τοῦ παρόντος ἀντιγρα-
 φῇ μινδῖμος ἐξεδόθη δις : 1) Κωνσταντίνου Δαπόντες κῆπος χαρίτων. Χειρόγρα-
 φον ἀνέκδοτον πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεος αἰῶνος γεγραμμένον καὶ περιγραφόν
 γ.

καὶ ἤδη καὶ ἔδη εὖν ἐν ταῖς Παραδυναβείοις Ἡγεμονίαις καὶ ἐν Τουρμιά Ἐγγί-
νυκ. Νῦν πρῶτον εὖτοις ἐνδίδουσαι ὑπὸ Γαβριήλ Σοφομηέους μετὰ προλόγον, ρωσσε-
ρίου μετ. Ἀθήνησιν, 1883. 2) ὑπὸ Émile Legrand, Bibliothèque grecque vulgaire,
tome 3, Paris 1881, σ. VII-XIX, 1-232.

« Τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ κώδικος μνημονεύμενα «ἄλλα διάφορα» ποτήματα τοῦ Δα-
πόντε εὐρίσκοντα ἀπὸ φύλλου 1 [μήπως 166;] καὶ ἐξῆς· ἡ δὲ τάξις αὐτῶν ἔχει οὕτω:

1. φύλλ. 166^a [- 170] «Τοῦ αὐτοῦ [Κωνσταντίνου Δαπόντε] παντὶν ἐριαδινὸς Δαβιταῖος.
Ἦχος πλῆγος δ'». Ἐνδ. Σοφομηέους, σ. 212-217

2. φύλλ. 170 (- 175^b): «Τοῦ αὐτοῦ παντὶν ἐναγγελιῖος, ᾗτοι περιέχων ἐν ἐπιγραφῇ
καὶ παντὶ θεῷ καὶ ἱερῷ ἐναγγέλιον. Ἦχος α'». Ἐνδ. Σοφομηέους, σ. 218-226.

3. φύλλ. 175^b (- 183^b): «Τοῦ αὐτοῦ ὕμνος πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ἀρχ. «Ὡ σὺ
ρανέ, ὁ ταπεινὸς ἐγὼ παραμαρῶ σε».

4. φύλλ. 183^b - 194: «Οὗτος ὁ παντὶ ὕμνος καὶ οἱ ἐφεξῆς εἰσὶν ἔξω εὖν ἐναγόν, οἱ-
τινες εἰσὶν ἐν τῷ εὐπωδέτει λογικῷ Ἑρμοπαύ. Ὑμνος β' εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεο-
τόκον τὴν ὑπερύμνητον θέσποιναν, οὗ ἡ ἀμφοειχίς· Ἀλλὰ δέχου τὸν ὕμνον παν-
μνητε.». Ἐῖτα ἔξ ἑτέροι ὕμνοι εἰς τὴν Θεοτόκον, οὓς ἐξέδωκεν ἐν τῷ θεῷ ὁ
Σοφομηέους, σ. 227-243

αι, αὐτὴ εἰς πολλὰς πόλεις καὶ νήσους καὶ ἔδνη καὶ ἡῶα ἔγγραμμένων. Ἦχος δ'.,
 Αρχ. «Ἀνοίξω τὸ σπέρμα μου». Ἰνδ. Σοφοκλέους, 6. 254-260.
 13. Φύλλ. 218-337. «Καταλόγος ἱστορικῶς ἀξιόλογος αὐτὴ καὶ ἡμᾶς χρηματίζαντων
 ῥωμαίων καὶ εἰνὼν μετὰ τὴν ἐνθρονισμὸν καὶ ὑποθέσειν, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ
 χιχιστοῦ ἐπταμοσίοστον ἔτους ἕως τοῦ ἑνεστώτος ὀγδοημοστοῦ τελευτῶντος,
 μεταστρωθεὶς παρὰ Κυρσσαντίου Δαπόντε δημοφιλῶντος, τοῦ μετανομασθέντος
 Καίσαρος. Αρχ. «Ἀνδρῶν σοφῶν ἀνδρῶν». Τὸ κείμενον παλαιόν, γῆρας εἰς τὴν
 ἐξῆς γέφυρ. Ἐπιστολῆς Δημητρίου Μωραΐτου πρὸς φιλόπολιν: «ἡ βρύσις καὶ τὰ
 δένδρα μᾶλλον κάμνουν καὶ αἰσ...». Ἐντέθεν ἀντιγράμματα ὁ Γαβριήλ Σοφοκλέους
 τὸ κείμενον τοῦτο παρέδωκε ἐπὶ ῥαβδῶν, ὅστις καὶ μεταχώρισεν αὐτὸ ἐλαττωσὶ
 ἐν τῇ μεσαιωνικῇ βιβλιοθήκῃ, τ. 3, 6. 73-200. Πηγεὶς δ' ἐξ ἑτέρου κώδικος
 ἐξέδωκεν εἴτα ὁ C. Εὐβίσεως, Cronicae i Greci, Bucaresti, 1888, 6. 87-227.

6. 49-51.

(2)

Δαπόντες
Κυρσοεινός

5. Φύλλ. 195(-197) «Εἰς τὸν ἅγιον Κυρσοεινόν μεγαλυνάριον» καὶ «χαίρεισθαι»
ἐν τῷ αὐτῷ.
7. Φύλλ. 197(-198) «Εἰς τὸν ἅγιον Ρηγῖνον μεγαλυνάριον καὶ χαίρεισθαι».
8. Φύλλ. 198(-199) «Εἰς τὸ Ἐκροποδάμον» μεγαλυνάριον καὶ χαίρεισθαι.
9. Φύλλ. 199(-200) «Τοῦ αὐτοῦ ἁγία δογματινός». Ἀρχ. «Ἀρρητα ῥήματα». Ἐνδ. Σο-
φομηέους, 6. 242-243.
10. Φύλλ. 200(-202⁶): «Ἀγαθήτητον συμβουλενιός» (3 ἀγαθήτητα). Ἀρχ. «Ἀγάπα
πρῶτον τὸν θεόν». Ἐνδ. Σοφομηέους, 6. 244-247.
11. Φύλλ. 202⁶ (-206⁶) «Τοῦ αὐτοῦ παντὶ περιεμεινός ὀνομασθῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων.
ἦχος πλ. δ'». Ἀρχ. «Τῷ παρυσθίῳ βασιλεῖ». Ἐνδ. Σοφομηέους, 6. 248-254.
12. Φύλλ. 206⁶ (-218) «Τοῦ αὐτοῦ παντὶ περιεμεινός πολλῶν ἐξαρέτων πραγμάτων»